

Rics, impostos i diàleg social

Mes i mig de govern Aznar. Si les primeres setmanes ho van fer tan malament com van saber, plens de contradiccions i de descoordinació, ara dóna la sensació que ja saben més per on van, sense ser cap meravella. Després d'un mes de pensar-s'ho han adoptat un paquet de mesures que portarà molta cua i que equival a una baixada d'impostos, amb totes les de la llei. Una baixada d'impostos als sectors de població que poden gaudir de plusvàlues, herències i rendes del capital.

Per començar, déu n'hi do. Les reaccions han estat molt diverses, i com és normal una de les crítiques inevitables és que és un paquet de mesures que afavoreixen els rics, tot i que al secretari d'estat Cristóbal Montoro se li va escapar dir que "els rics de veritat no paguen impostos". Jordi Pujol ha hagut de fer pedagogia dient que mesures d'aquesta mena són les que eviten l'ofec dels empresaris tradicionals, de caire familiar, que rebien moltes crítiques quan s'atipaven de maldecaps i es venien l'empresa: "això ja no estarà justificat", diu Pujol.

A la gent que només té la feina i el sou, de tota manera, aquesta primera gran decisió del govern del PP li sembla una decisió de dretes. I si a més a més es dóna la circumstància que el PP és un partit de dretes, tot encaixa. Ara toca esperar el torn i que el govern Aznar abaixi els impostos per a tothom, com va anunciar durant la campanya electoral, però més val prendre-s'ho amb calma. Si és veritat que l'any que ve els pressupostos de l'estat s'han de reduir en un bilió de pessetes, per poder complir amb els compromisos europeus, la baixada d'impostos ens la pintarem a l'oli.

L'equip econòmic del Govern espanyol continua venent la idea de reducció d'impostos, perquè aquestes mesures que ha adoptat diu que són tan collonudes que l'economia millorarà i, per tant, també millorarà la recaptació fiscal. Segons aquesta teoria, la millora de la situació econòmica engrescarà les empreses a crear llocs de treball i no caldrà barallar-se amb els sindicats

forçant una nova reforma laboral: el famós "contracte Farreres" amb acomiadament barat pot esperar.

Vet aquí per què finalment els sindicats, la gran patronal i els ministres han "començat" el diàleg social, fent veure que deixen de banda les seves obsessions particulars. Com si el diàleg social fos una cosa que pugui començar i acabar algun dia, en lloc de ser una actitud permanent. Costa tant empassar-se, per exemple, que José María Cuevas s'ha tornat un dirigent civilitzat de la patronal, que per força s'ha de fer un acte de fe per

creure que aquestes negociacions donaran bon resultat.

Malgrat tot, més val així. Que ho intentin, encara que facin un xic de comèdia, perquè és una mostra de respecte mutu entre patrons, treballadors i govern central. És un bon exemple, vaja. I ja que ho intenten, si no és molt demanar, aniria bé que es possessin d'acord en alguna cosa. Males llengües diuen que el govern popular està disposat a deixar la legislació laboral tal com està, a canvi que els sindicats acceptin una moderació salarial que, en aquests moments, és vital perquè l'estat espanyol pugui incorporar-se a la moneda única des d'un bon principi. Els més impacients, però, ja rondinen. Joan Rosell, el president de Foment del Treball, no dóna més de tres mesos de

vida al famós diàleg social. Diu que després de tres mesos, o caixa o faixa. Si no hi ha acord, "contracte Farreres" i llestos. Alguns empresaris valencians, com l'Arturo Virosque, president de la Cambra de València, o Antoni Baixauli, president de la Federació de la Fusta, o Joan Pitarch, de l'Associació Ceràmica de Castelló, també són partidaris d'aquesta solució. A veure a qui fa més cas el govern del Partit Popular, que si no recordo malament és de dretes. ■

JORDI FORTUNY

"Ja que intenten el "diàleg social", si no és molt demanar, aniria bé que patronal i sindicats es possessin d'acord en alguna cosa."